Написав Ольга Лазарук
Неділя, 06 лютого 2011, 14:44

Я не знаю, чи буде то пізнього вечора,
Чи уранці, коли починає світати,
Ми відчуємо в дусі незвичне піднесення
Мабуть так, як в пташок, коли час відлітати.

Зазвучать небеса надзвичайними нотами;
Ще не чула земля, як звучить та сурма.
Все зупинить свій біг; метушні там не буде з турботами
Ось підведена риска й майбутнього далі нема.

Складно то уявить, але знаю – так каже Писання:
Ми побачимо раптом багато незвичних людей.
Це померлих в Христі Бог підніме при сурмі останній;
Може рідні до нас зайдуть в дім просто так, без дверей.

А ще знаю, що вмить в нас самих теж пройде переміна:
В славнім тілі новім ми підем по повітрю стрічать
Жениха і Царя, в славі й величі Людського Сина
Він на хмарах появиться – будем ми з Ним пробувать.

Є важливі події – їх звуть поворотні моменти
У житті цілих націй, країн, навіть материків.
Все в історії людства не матиме жодного сенсу
Вже опісля того, як відбудеться прихід Христів.

Хоч життя – то як шторм, то як стежка в густому тумані,
Та тримає Господь нас в могутній правиці Своїй;
І у час вечоровий, і в ранню пору на світанні
Не мені лиш одній вже вчувається звук неземний.

Це в бажаннях, в думках на устах всіх Христових;
Цим себе підбадьорюєм, щоб в молитвах пильнувать.
І усіх на землі закликаємо: «Будьте готові!
Все утратить свій сенс, коли Бог забере благодать.»

Як в пташок до відльоту - в єстві надзвичайне піднесення
«Повертайся, Господь! Церква жде! І уранці, і вечором…»